

Sygn. akt XVII AmE 12/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR (del.) Anna Maria Kowalik

Protokolant: protokolant sądowy – stażysta Piotr Hołyś

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2013 r. w Warszawie

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2011 roku, nr (...)(...)/ (...)

oddala odwołanie.

SSR (del.) Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 12/12

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...)6)/ (...) z dnia 30 grudnia 2011 roku pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał, że powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. nie wywiązał się w 2010 roku, z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (dalej pe) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pe, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a ustawy Prawo energetyczne i za to działanie wymierzył karę pieniężną w wysokości 6.295,71 zł, co stanowiło 0,16 % przychodu uzyskanego przez powoda w 2010 roku z koncesjonowanej działalności gospodarczej (k.4-9).

Od powyższej Decyzji powód - (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. złożył odwołanie, w którym wniósł o uchylene decyzji w całości i zarzucił naruszenie prawa materialnego:

- 1) Art. 56 ust. 1 pkt 1a) Prawa energetycznego poprzez niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie spółce kary pieniężnej w sytuacji, gdy spółka nie była zobligowana do wykonania obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 ustawy;
- 2) Art. 9a ust. 1a pkt 1) w zw. z art. 3 pkt 13a) Prawa energetycznego poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że przedsiębiorstwo energetyczne kupujące od innego przedsiębiorstwa energetycznego energię elektryczną wg. taryfy dla odbiorcy końcowego, w zakresie w którym zużywa tę energię na potrzeby własne jest odbiorcą końcowym, o którym mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1;
- 3) Art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że przedsiębiorstwo energetyczne kupujące od innego przedsiębiorstwa energetycznego energię elektryczną wg. taryfy dla odbiorcy końcowego, a zużytej przez to przedsiębiorstwo na potrzeby własne zobowiązane jest do wykonania obowiązku polegającego na

uzyskaniu i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terenie RP, podczas, gdy z celu regulacji prawnej wynikającej z tego przepisu wynika, że obowiązek taki nie dotyczy energii elektrycznej zakupionej od innego przedsiębiorcy energetycznego po cenie zawierającej koszt realizacji obowiązku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego przeznaczonej na potrzeby własne przedsiębiorcy.

W oparciu o podniesione zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych (k.10-13).

Rozpoznając odwołanie Sąd ustalił, co następuje:

(...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (dalej (...) lub powód) jest przedsiębiorcą wpisanym pod numerem (...) do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy (k. 19-20) i prowadzi koncesjonowaną działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży energii elektrycznej.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2011 roku Prezes URE działając na podstawie art. 28 pe zwrócił się do(...)o przedstawienie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych.

W piśmie z dnia 17 maja 2011 roku przedsiębiorca przekazał żądane informacje i wskazał, że ilość energii elektrycznej odsprzedanej na rzecz odbiorców końcowych wynosi 14 687,769 MWh.

Mając na względzie powyższe, pismem z dnia 13 września 2011 roku Prezes URE zawiadomił (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu określonego w art. 9a ust. 8 prawa energetycznego obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 prawa energetycznego, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium RP albo uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a ustawy.

Pismem z dnia 9 listopada 2011 roku Prezes URE zawiadomił (...) o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu.

Powyższy stan faktyczny nie był między stronami sporny, a jedynie wykładnia przepisów Prawa energetycznego.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Przechodząc do meritum sprawy, okoliczności faktyczne nie były przez powoda kwestionowane, w tym fakt, iż w 2010 roku ilość energii elektrycznej sprzedanej odbiorcom końcowym wyniosła 14 687,769 MWh.

W związku z powyższym powód był zobowiązany do:

- a) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 pe na łączną ilość **455,320 MWh** lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej;
- b) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 pe na łączną ilość **3 128,494 MWh** lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej.

Jednocześnie z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, że powód do 31 marca 2011 roku w odniesieniu do:

a) jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 pe uiscił opłatę zastępczą w wysokości 56.487,17 zł, odpowiadająca **438,565 MWh**;

b) jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 pe uiscił opłatę zastępczą w wysokości 70 271,67 zł, odpowiadająca **3 013,365 MWh**.

W związku z powyższym różnica pomiędzy wymaganym udziałem energii elektrycznej pochodzącej z wysokosprawnej kogeneracji w całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, a osiągniętym przez powoda w 2010 roku w odniesieniu do jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 pe wyniosła (...) a w odniesieniu do jednostki, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 pe wyniosła (...)

Z powyższą oceną stanu faktycznego nie zgodził się powód, który twierdził, że obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pe został zrealizowany pośrednio przez inny podmiot tj. (...) sp. z o.o., w związku z zakupem od tego podmiotu energii elektrycznej, która zawierała już koszty wypełnienia przedmiotowego obowiązku.

W ocenie Sądu Prezes URE słusznie przyjął, że obowiązkowi, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pe podlegała cała ilość energii elektrycznej sprzedanej przez powoda w 2010 roku odbiorcom końcowym, albowiem przepisy ustawy nie przewidują możliwości wypełnienia przedmiotowego obowiązku przez inny podmiot. Skoro powód określił ilość energii elektrycznej sprzedanej do odbiorców końcowych na 14 687,769 MWh, to od takiej ilości powinien wypełnić obowiązek ustawowy. Należy podkreślić, że z punktu widzenia przepisów ustawy obojętne jest za jaką cenę przedsiębiorstwo energetyczne zakupiło energię elektryczną sprzedaną następnie odbiorcom końcowym (art. 9a. ust. 1a pkt 1pe).

Mając na uwadze powyższe Prezes URE prawidłowo zarzucił przedsiębiorcy nie przestrzeganie nałożonego na niego ustawowego obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 prawa energetycznego.

Odnosząc się do wysokości kary pieniężnej Sąd zważył, że została ona ustalona prawidłowo, z uwzględnieniem przesłanek określonych w przepisach art. 56 ust. 2 pe. W ocenie Sądu kara jest adekwatna do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz możliwości finansowych powoda.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je na zasadzie art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSR (del.) Anna Maria Kowalik